

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਈ

ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ, ਜੇ.

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਸਹਿ ਦੋਸ਼ੀ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, -

ਜਵਾਬਦਾਰ।

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 954

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V), ਸੈਕਸ਼ਨ 342, 256 ਅਤੇ 257—ਦਾ ਦਾਇਰੇ—ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ - ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ—ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ—ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 257 ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 256 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਹੜਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ—ਕੀ ਉਚਿਤ ਹੈ।

ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਵਾਲ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ “ਕੀ ਤੁਸੀਂ 4 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੇਡੀਓ, ਐਕਸ, ਪੀ. 1, ਥੈਕਸ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਸਾਬਕਾ ਪੰਨਾ 4, ਅਤੇ ਸੂਤਰ, ਸਾਬਕਾ. P.5, ਤੁਹਾਡੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਕੇ, ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਸਾਬਕਾ. ਪੀ. 2, ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਪੰਨਾ 1, ਥਾਨ-4. ਸੂਤਰ। ਸਾਬਕਾ P. 5, *khe%* ਸਾਬਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ . ਪੀ. 6, ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ਼ਾਰਾ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰਪੋਏ ਦੇ ਹੇਠਾਂ।

ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 20 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 411, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। 22 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 257 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਵਾਜਬ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਲਤ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਦੂਸਰਾ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ, ਤੀਸਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਬਾਰੇ, ਚੌਥਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂ ਛੁਪਾਏ ਗਏ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਮੁੜ ਕਵਰੀ ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਘਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ: -

" " ਸਵਾਲ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ?

A. ਨਹੀਂ।"

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੋ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ

ਮੁਲਜ਼ਮ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 257 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੱਚੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੱਥ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 257 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 257 ਦਾ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਾਰੰਟ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 257 ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਫ਼ਾਈ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਅਗਲੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਨੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਗਵਾਹ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਰੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਪਰ ਧਾਰਾ 256 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 436/439, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ, /ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਪਹਿਲ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 14 ਜੁਲਾਈ 1951 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ, ਸ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ। ਮਿਤੀ 24 ਮਈ 1951 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਐਚ.ਐਸ.

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ.

ਈ. ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਬਿਨੈਕਾਰ ਗੁਰਬਚਨ ਐਰਿਕ ਵੈਸਟੋ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਸੀਜੇ, ° ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 411 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ।

ਗੁਰਬਚਨ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 24 ਮਈ 1951 ਹੈ। ਉਹ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਭਗਤ, ਡਬਲਯੂ.ਏ. (Jਡਿਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਰਾਜ ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਵਿਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

----ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ 2 9 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ

ਜਿੱਤ ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਜਨਵਰੀ 1951 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ ਨਾਮਕ ਇੱਕ ਹੈਂਡਲੂਮ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿਚ ਸੌਦਾ ਸੀ। ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ 31 ਜਨਵਰੀ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ, ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਦੇ ਬੰਡਲ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਰੀਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੋਰੀ ਹੋਏ ਸਮਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਾਸ਼ਪਾਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਚਨ ਸਿੰਘ ਉੱਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ 4 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ ਨੇ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਨੇੜੇ ਦੇਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ

ਫਿਰ ਦੋਸ਼ੀ ਪੁਲਿਸ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਤਾਲਾ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚਾਰਪਾਈ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਇੱਕ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਏਸੀ ਕਯੂਸਡ, ਚੋਰੀ ਹੋਇਆ ਰੇਡੀਓ ਸੈੱਟ, ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਦੇ ਬੰਡਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਚੋਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਮਾੜਾ ਸਬੰਧ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ (ਦੋਸ਼ੀ) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਦਿਆਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਨਰਸਿਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ,

ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਨਾਮਜ਼ਦਗੀ - * ਸੀਡੀ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸਵਾਲ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਸਿਰਫ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ "ਨਹੀਂ" ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਓਮਨੀ ਬੱਸ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜੋ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ

“ਕੀ ਤੁਸੀਂ 4 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੇਡੀਓ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਾਬਕਾ? ਪੰਨਾ 1, ਥੌਜ਼, ਐਕਸ. ਪੰਨਾ 4, ਅਤੇ ਸੂਤਰ, ਸਾਬਕਾ. ਪੰਨਾ 5, ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਲੈ ਜਾਓ, ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਸਾਬਕਾ. P. 2, ਤੁਹਾਡੇ ਅਤੇ ਰੇਡੀਓ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ, ਸਾਬਕਾ. ਪੰਨਾ 1, ਧੰਨਵਾਦ, ਸਾਬਕਾ. ਪੰਨਾ 4, ਸੂਤਰ, ਸਾਬਕਾ. ਪੀ. 5, ਖੋਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਐਕਸ. ਪੀ. 6, ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰਪੋਏ ਦੇ ਹੇਠਾਂ?

ਤੀਜਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਰੇਡੀਓ, ਥੈਕਸ ਅਤੇ ਸੂਤਰ ਉਸ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ "ਨਹੀਂ" ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਚੌਥਾ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ ਸੀ “Q. ਤੁਹਾਡੇ ਖਿਲਾਫ ਇਹ ਕੇਸ ਕਿਉਂ? ” ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ “ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਕਾਰਨ”। ਸੀ-“ਪ੍ਰ. ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਹੈ? ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗਲਤ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ, ਤੀਜਾ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਚਾਬੀ ਨਾਲ ਉਸ ਘਰ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਬਾਰੇ, ਚੌਥਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਜਾਂ ਛੁਪਾਏ ਗਏ ਸਮਾਨ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਅਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਘਰ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਤਹਿਤ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਤੋਂ ਅਗਲੇਰੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ

ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, “ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਜੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਿਆਨ”ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ

ਹੇਠ ਅਨੁਸਾਰ :-

“ਪ੍ਰ. ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ?
ਇੱਕ ਨਹੀਂ।”

ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਕੱਲੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਸ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜੋ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 256 ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਅਗਲੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 20 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਧਾਰਾ 411, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੇਸ ਉਸ ਤੋਂ ਦੋ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ 20 ਫਰਵਰੀ 1951 ਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕੇਸ 22 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਨੋਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਪਰ ਉਹ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 257 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਕਰੋ। ਇਸ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਰੀਓਏਸਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸਬ-ਟੈਨਸਨੈਕਟਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ ਸਨ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਧਾਰਾ 257 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੱਚੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 20 ਫਰਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ, 22 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ

ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੁਰਬਚਨ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ-ਸਿੱਖ, ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਲਈ 4 ਗਵਾਹ। ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ 22 ਫਰਵਰੀ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਤੱਥ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਮ ਅਗਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ^-]- ਚਾਰਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਐਡ ਤੋਂ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 257 ਤਹਿਤ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਧਾਰਾ 257 ਦਾ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਾਰੰਟ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 257 ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀ ਅਗਲੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਨੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਜਾਂ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੀ ਲੋੜ

- ਧਾਰਾ 256 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੱਗੇ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ

ਹੈ।

ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਗਲਤ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਮੇਰੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 1 ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕੱਟ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਮਰ 22 ਸਾਲ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੱਸੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ * ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁੜ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਖਰਚਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, * ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ